

[Tom Behnke]

vedtager hele lovforslaget, hænger det sammen.

Jeg kunne godt tænke mig at foreslå, at den næste ekskursion, som Retsudvalget skulle på, skulle gå til et ganske almindeligt retslokale, hvor vi kan få lov til at se, hvordan en retssag kører. Fru Dorte Bennedsen fremstiller det nærmest sådan, at bare en eller anden tilfældig gæst på et værtshus har noget i klemme hos den tiltalte, kan han lige gå op i retten og fyre et eller andet af, og så bliver den tiltalte dømt på det grundlag. Jeg synes, det er en hån imod vore domstole, at man tror, at dommerne sidder halvslumrende, indtil de skal have fat i hammeren og slå i bordet. Der er jo flere vidner til stede, og det vil være således, at de spor, der er fundet på gerningsstedet, og de skader, der eventuelt er på de implicerede, skal sammenholdes med de forklaringer, der fremkommer. Det vil sige, at hvis man har noget i klemme og ønsker at få nogen ned med nakken for det, skal man have en meget, meget god løgnagtig forklaring. Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre på den måde.

Formanden:

Hr. Svend Aage Jensby har ordet for en kort bemærkning, og derefter regner jeg med at vi kan gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil gerne sige til fru Dorte Bennedsen, at jeg synes, vi skal prøve at glemme narkomiljøet og tage et ganske livsnært eksempel, som jeg tror vi alle husker ganske godt. For ikke mange år siden blev en ung politibetjent skudt i Købmagergade i København. Der var ingen tvivl om, hvem af de pågældende gerningsmænd, som senere blev dømt for andre forbrydelser, der havde været på stedet, men man kunne ikke finde ud af, hvem der havde skudt den pågældende politimand. Et tilfældighedsvidne vil være den gamle dame, som jeg har nævnt tidligere, der sidder i sit vindue. Der er vel ingen umiddelbar grund til at tro, at hun skulle have et horn i siden på den mand, hun udpeger som ham, der affyrede det dræbende skud mod politimanden.

Det er et eksempel på et tilfældigt vidne, og det er i sådanne situationer, at vi i Venstre gerne vil give folk, der vil stå frem og vidne, så

sådan en alvorlig sag kan blive opklaret, en rimelig retsbeskyttelse. Det har ikke noget at gøre med, at man er involveret i det kriminelle miljø.

Jeg vil godt sige til fru Dorte Bennedsen, at reglerne om anticiperet bevisførelse overhovedet ikke kan finde anvendelse her, de kan kun finde anvendelse, når vidnerne skal rejse ud af landet og lign. Og selv om man brugte en anticiperet bevisførelse, ændrer det jo ikke ved, at den tiltalte efterfølgende – sådan som reglerne er nu i hvert fald – skal have at vide, hvem der har afgivet forklaringen, og så står vi nøjagtigt, hvor vi står i dag.

Formanden:

Vi går tilbage til ordførerrækken.

Ebba Strange (SF):

Først vil jeg kort sige, at jeg da er glad for, at vi ikke havde anonyme vidner, da Blekingegadebanden var i retten. Tænk, hvis der skulle have siddet en dame i Købmagergade og set, at der rendte – hvor mange var de? – 5-6 mennesker rundt nede i Købmagergade og skyndte sig lidt at komme væk fra den bil, og hvis hendes vidneudsagn skulle have fældet en morddom! Det synes jeg godt nok ville have været meget ubehageligt. Nå, men tilbage til lovforslaget.

Som det er kendt i Folketinget og også fra mine korte bemærkninger, går SF ikke ind for en anonymisering af vidner. Der er ikke noget i justitsministerens rockerredegørelse, som overbeviser os om, at det skulle være nødvendigt at indføre anonyme vidner for at komme rockerkriminaliteten til livs. Tværtimod synes jeg, at både rigsadvokaten og politimestrene giver udtryk for, at den bestående retsplejelovgivning er udtryk for en velovervejede afbalancering af samfundets ønsker om, at personer, der har begået kriminalitet, straffes, over for ønsker om at sikre personer, der sigtes og siden tiltales for strafbare forhold, en rimelig grad af retssikkerhed. Dette siger rigsadvokaten på side 10 i justitsministerens redegørelse.

Jeg er også bange for noget andet – og det er jeg især, når jeg hører hr. Helge Adam Møller og hr. Svend Aage Jensby – og det er, at man giver folk en falsk tryghedsfølelse og siger: Nu skal I bare se, hvad en stærk justitsminister har fået igennem i Folketinget, nu sker der noget